

CONTES INFANTILS

Una vegada, a finals del segle XX (1994), hi havia una nena que es deia Jana. La Jana tenia el cabell llarg i ros, però sempre portava una cua. A la Jana li encantava llegir: cada dia després de l'escola anava a la biblioteca i agafava cinc o sis llibres. Un dia, després de l'escola, va anar a la biblioteca, com cada dia, i quan va arribar-hi va trobar el bibliotecari, que es deia Feliu. En Feliu era vell, tenia els cabells una mica llargs i blancs i una barba llarga també blanca. La Jana i ell eren molt amics, de fet, era un dels seus únics amics.

-Hola Jana -va dir en Feliu.

-Hola! Vinc a tornar uns llibres -va respondre ella. I va posar una pila de llibres a l'escriptori.

La Jana va seguir caminant cap a la zona de "noveles joves", però ja s'ho havia llegit tot. Va seguir caminant fins arribar a l'altra punta de la biblioteca. Va fer unes quantes voltes més, però res, ja s'havia llegit tot el que li agradava. Va pensar en agafar algun llibre que ja s'hagués llegit però que li agradés molt. De sobte, en va veure un de molt i molt gran. Com que estava molt amunt, va haver d'agafar una escala que hi havia al costat, s'hi va enfilem i el va agafar. Va baixar de l'escala amb el llibre a la mà, però pesava molt, així que el va deixar ràpidament al terra. Estava ple de pols i amb la portada trencada. Va treure la pols i va llegir el títol: "Contes Infantils". El va obrir i va començar a passar les pàgines. Eren molts contes infantils, tots en un llibre. Els títols eren en majúscula i la resta de lletres eren en impremta (excepte les lletres de noms propis, després d'un punt, etc.). Va començar a mirar els contes que hi havia: eren contes clàssics, com "la caputxeta vermella", "els tres porquets", "les set cabretes"... i de sobte va en veure un que li va cridar l'atenció. Era "Hansel i Gretel", el seu conte preferit des que era petita, i va decidir llegir-lo. Va començar, però de sobte es va començar a adormir fins a quedar-se adormida.

Quan va despertar-se, mentre estirava els braços i les cames, i va mirar al seu voltant, però no sabia on era. Va tornar a fixar-se en aquell lloc i va veure que estava en un lloc tot ple d'herba i de sobte va veure una casa i va decidir anar cap allà.

Quan va ser-hi a prop, es va adonar que era la casa de xocolata del conte de Hansel i Gretel. Havia entrat dins el conte. Com havia pogut passar allò? El llibre era màgic?

No sabia per què havia passat, però va decidir anar cap a la casa. Era tota de llaminadures, i de sobte li va entrar molta gana, perquè feia molt bona pinta. Va tocar la porta, però ningú va respondre, va tocar unes vegades més, però res. Va mirar per una finestra i res de res. Va pensar que potser la bruixa no hi era i va decidir asseure's i esperar que vingué algú. Va estar un quart d'hora esperant, però res. Va pensar que si creuava el bosc potser es trobaria la casa d'en Hansel i la Gretel. Així que va començar a caminar cap al bosc. Va caminar durant deu minuts i no a trobar res. Va seguir caminant i va veure una casa, va córrer cap allà però quan va ser-hi a prop va veure que era la mateixa casa de xocolata: havia fet la volta al bosc. Va decidir tornar a asseure's i esperar. Van passar 10 minuts, 15, 20... fins que va passar mitja hora.

La Jana va començar a tenir gana i va pensar que s'havia de menjar una part de la casa perquè si no es moriria de gana. Va començar a menjar i menjar fins que li va venir mal de panxa. Es va estirar a l'herba i va descansar una mica. Quan va despertar era de nit ja no tenia mal de panxa, va mirar la casa i va veure que n'hi havia una part menjada i que si venia la bruixa i ho veia no li faria gens de gràcia. Havia d'aconseguir que la casa tornés a estar com abans.

De sobte, va sentir uns sorolls al bosc i va anar cap allà. Era la bruixa! Estava al davant d'una foguera i a dalt del foc hi havia un calderó. Semblava que estigués fent una poció. Darrera seu hi havia un tronc amb una vareta i un llibre a sobre. Va pensar que potser amb la vareta màgica podria reconstruir la casa. Va agafar unes pedres i les va tirar a l'altra punta perquè la bruixa es despistés. Quan la bruixa es va girar, la Jana va córrer i va agafar la vareta i el llibre. Va córrer tan ràpid com va poder fins la casa i va mirar si la bruixa l'havia seguit, però per sort no. Va mirar-se el llibre: era sobre encanteris, era perfecte. Va obrir-lo i va començar a buscar un encanteri que la pogués ajudar. Va trobar-ne un que era per construir el que ella volgués, i va decidir tornar a construir la casa, però abans necessitava trobar un

encanteri per fer-la desaparèixer. Va buscar un encanteri que pogués utilitzar i després d'una estona el va trobar. Va preparar-se per llençar l'encanteri i va dir:

-Pota de granota, ull de peix, desapareix!!

Just després, va sortir una llum de color groc de la vareta i per la potència de l'encanteri, la Jana va caure de culs a terra. Es va aixecar ràpidament i havia funcionat: la casa ja no hi era. Ara havia de fer que tornés a aparèixer com abans. Aquest encanteri era complicat perquè necessitava molta concentració. Es va posar en una bona posició per no tornar a caure, va tancar els ulls i va imaginar-se la casa de xocolata quan no tenia aquella part que s'havia menjat, i va dir:

-Ales d'ocell, ulls de cuc, esquates de peix, apareix!

Va tornar a sortir una llum de la vareta, però aquesta vegada era de molts colors alhora. La Jana va fer un gran esforç per no caure al terra. La llum es va anar apagant i la Jana va mirar davant seu: havia funcionat! La casa de xocolata tornava a ser com abans. Va sentir unes passes i va veure una silueta anant cap a ella. Va pensar que devia ser la bruixa, així que va deixar el llibre i la vareta i va córrer a amagar-se darrera uns arbustos. Estava molt cansada, de manera que es va estirar per dormir una mica.

Després d'haver dormit molt, es va despertar, va mirar el seu voltant i va veure molts llibres en estanteries. Es va aixecar i va veure que hi havia el llibre de Contes Infantils.

-Desperta, ja estem a punt de tancar -li va dir una veu.

Va mirar bé la persona: era en Feliu.

-Què tal la migdiada? -va preguntar-li.

-Com que migdiada? -va dir la Jana.

-Has estat dormint una bona estona. Agafa les teves coses i ves cap a casa que la biblioteca ja tanca. -l en Feliu s'en va anar.

La Jana va posar el llibre a sobre una taula, va agafar les seves coses i va marxar. Què li havia passat? Allò havia sigut un somni? O havia sigut real? Suposo que mai ho sabria.

TOTORO